

nikoli podle toho, jaký obsah mu právní norma dáti chce nebo vojenské správě dovoluje.

Než norma, již se stížnost dovolává, ani nemá onoho znění a pak ani onoho významu, jaký jí stížnost přisuzuje. Praví totiž cit. bod 11, že ve zvláštních případech může se postarati o udržování ubytovacích objektů v dobrém stavu též vojenská správa za paušální částku, smlouvenou s poskytovatelem. Zde tedy se se nemluví o »běžném« udržování v dobrém stavu, jak tvrdí stížnost, nýbrž prostě jen o udržování v dobrém stavu. O »běžném« udržování v dobrém stavu děje se zmínka v bodu 11 k § 35 nař. min. zem. obrany a financí z 27. července 1895 č. 119 ř. z. k rakouskému ubytovacímu zákonu, odkud patrně stížnost svůj materiál čerpala, jež však na území Slov. platnosti nemá.

Nemohla proto ani námitka, poukazující na bod 11 k § 35 nař. min. honv. č. 4275, zvrátiti úsudek, že podle obsahu ujednání není město L. povinno konati jiných udržovacích úkonů, než oněch, které jsou v ujednání jako břemeno města výslovně uvedeny.

Stížnost, vycházející z názoru opačného není proto důvodna, pročez ji bylo zamítnouti i potud, pokud směřuje do výroku zem. úřadu z 5. března 1931, jenž jest jen provedením rozhodnutí ze 4. března 1931.

Č. 11.351.

Vojenské věci (Slovensko): * Závazek udržovati objekt odevzdaný vojenské správě k ubytování vojska, ve stavu způsobilém k užívání, týká se i částí objektu, jichž vojenská správa užívala k jiným účelům, než pro které jí přísluší požadovací právo podle § 7 zák. čl. XXXVI:1879.

(Nález ze dne 12. června 1934 č. 11.753.)

Věc: Československý stát (vojenská správa) proti zemskému úřadu v Bratislavě (vrch. kom. fin. prok. Dr. Jan Jaroš) o opravu kasáren v K.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud vysloвило, že město K. není povinno provésti opravy oněch částí kasáren, v nichž vojenská správa umístila úřady, ústavy, garnisonní nemocnice, sklady atd., uvedené v prov. nař. č. 4275/1895 k § 7 zák. čl. XXXVI:1879, a dále oněch místností, jichž vojenská správa užívá jako bytů pro gážisty, se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem z 25. dubna 1930 nařídil městský notářský úřad v Košicích podle bodu 9 prov. nař. k § 35 zák. čl. XXXVI:1879 městu K. jako majiteli a udržovateli vojenských kasáren v K., aby v určitých termínech provedlo v městských vojenských objektech řádné a odborné opravy, jež se ve výměru jednotlivě vypočítávají. V důvodech tohoto výměru jest uvedeno, že komisí sestavenou podle bodu 9 prov. nař. k § 35 zák. čl. XXXVI:1879 bylo zjištěno, že vlastník budov své povinnosti udržování budov na vyzvání vojenské správy zadost neučinil.

Proti tomuto výměru podalo odvolání jednak zem. vojenské velitelství v Košicích, jednak město K.

Nař. rozhodnutím vyhověl zem. úřad v Bratislavě částečně oběma od-

voláním. Pokud jde o část, v níž vyhověl odvolání města K., vyslovil žal. úřad, že doplňuje výměr měst. notářského úřadu tím, že závazek města K. provést opravy v městských kasárenských budovách podle § 35 zák. čl. XXXVI:1879 nevztahuje se na ty části místností městských kasáren, v nichž vojenská správa umístila velitelství, úřady, ústavy, garnisonní nemocnice, sklady atd., uvedené v prov. nař. č. 4275/1895 k § 7 zák. čl. XXXVI:1879 a kterých tyto úřady atd. užívají bez zvláštní nájemní smlouvy. Podobně není město povinno opravit ony místnosti městských kasárenských budov, jichž vojenská správa užívá jako bytů pro gážisty.

V důvodech nař. rozhodnutí uvádí se v části, týkající se výroku, jímž žal. úřad vyhověl odvolání města, že zem. úřad vyhověl té částce odvolání starosty města K., v které namítá, že nařízeno bylo městu, aby město i ty místnosti opravilo, kterých vojenská správa nepoužívá na vojenské ubytovací účely. Vyhověti se muselo této námitce na základě částky prov. nař. č. 4275/1895 H. M. eln. k § 7 zák. čl. XXXVI:1879, neboť pro úřady, útvary atd., v této částce uvedené, nemá právo vojenská správa požadovati ubikace na základě vojenských ubytovacích zákonů, ale musí si tyto ubikace vojenská správa cestou pronájmu nebo koupě anebo stavby zabezpečiti. Když tedy vojenská správa v kasárenských ubikacích umístila také úřady atd., pro které nemá právo požadovati ubikace podle vojenských ubytovacích zákonů, nemá právo požadovati od města, aby město tyto ubikace na základě vojenských ubytovacích zákonů opravilo. Tak podobně nemá právo vojenská správa požadovati opravu těch místností, kterých v městských kasárnech potřebuje na ubytování gážistů.

Do tohoto rozhodnutí, pokud vyhovělo odvolání města K., podává stížnost vojenská správa čsl. státu. Nss o ní uvážil:

Nesporo jest mezi stranami, že místnosti, v nichž podle nař. rozhodnutí není město K. povinno provést opravy, žádané vojenskou správou, jsou součástí kasárenských budov, a že tyto budovy opatřilo město K. a odevzdalo je jako kasárny vojenské správě k ubytování vojska. Jde tedy o objekty, na něž se vztahují ustanovení § 35 zák. čl. XXXVI:1879 o ubytování vojska. Zde pak se stanoví v odst. 2, že udržování objektů (odevzaných vojenské správě k ubytování vojska) ve stavu způsobilém k užívání náleží tomu, kdo tyto objekty opatřil.

Žal. úřad má za to, že právě cit. ustanovení ovšem generálně ukládá městu K. závazek udržovati v dobrém stavu kasárny vojenské správě k ubytování vojska odevzdané, přece však nedopadá na všechny prostory oněch kasáren, nýbrž jen na ony, jichž vojenská správa užívá k účelům, pro něž podle § 7 zák. čl. XXXVI:1879 ubytování žádati jest oprávněna, nikoli též na ony místnosti, kde vojenská správa umístila úřady resp. útvary nebo ubytovala gážisty, pro které není oprávněna požadovati ubikace podle cit. ubytovacího zákona.

V tom se však žal. úřad mýlí.

Jest ovšem pravda, že podle § 7 zák. čl. XXXVI:1879 případně podle prov. nař. min. honv. č. 4275/1895 k cit. § 7 není vojenská správa oprávněna požadovati opatření předmětů ubytovacích podle uvedeného zákona a podle míry náležitosti zde stanovené k ukojení všech potřeb ubytovacích, zejména nikoli k umístění trvale systemisovaných úřadů, které nejsou v přímém svazku s vojskem, leč o to již nejde v přítomném sporu,

kde město K. samo opatřilo a vojenské správě odevzdalo kasárny k účelům ubytovacím, při čemž jest ze zákona stíženo závazkem udržovati kasárny ve stavu způsobilém k užívání.

Závazek tento jest v ustanovení 2. odst. § 35 cit. zák. čl. XXXVI: 1879 stipulován všeobecně, bez jakýchkoli distinkcí, a nečiní zejména rozdílu mezi případy, kdy vojenská správa užívá či neužívá odevzdaného objektu k účelům, pro něž potřeby ubytovací podle zákona jest oprávněna požadovati, nestanově, že závazek udržovati odevzdaný objekt ve stavu způsobilém k užívání stihá opatřitele jen tenkrát a v té míře, jestliže a pokud vojenská správa užívá objektu k účelům, pro něž jí přísluší požadovací právo podle ubytovacího zákona.

Z toho pak jde, že závazek udržovati objekt, odevzdaný vojenské správě k ubytování vojska, stihá toho, kdo objekt opatřil, i tenkrát, jestliže odevzdaného objektu užívá vojenská správa i k jiným účelům ubytovacím, než pro které jí podle zákona přísluší právo požadovací, pokud jen právo vojenské správy používati objektu podle § 5 zák. čl. XXXIX: 1895 nezaniklo.

V souvislosti s tím jest poukázati i na ustanovení 3. odst. § 33 ubytovacího zákona ve znění zák. čl. XXXIX: 1895, podle něhož přísluší vojenské správě právo upotřebiti budovy, které k obývání vojska nepotřebuje, na čas, za který se dává náhrada, k jiným potřebám vojenským nebo ji pronajmouti k jiným veřejnému zdravotnictví a veřejné bezpečnosti se nepříčícím účelům. Zde zákon sám přímo dovoluje vojenské správě v určitých případech použití odevzdaného objektu (kasáren) k jiným účelům, než k ubytování vojska, zejména i budovu pronajmouti, a přece ustanovení 2. odst. § 35 zavazující opatřitele kasáren udržovati je ve stavu způsobilosti k užívání nevzalo na takový případný postup vojenské správy zřetele, a vyslovivši opatřitelův závazek všeobecně, povinnosti zde stipulované ani v takovém případě jej nesprostilo.

Ze všech těchto úvah jde, že skutečnost, že vojenská správa užívá některých místností v kasárnách městem K. k ubytování vojska odevzdaných k jiným účelům, než pro které jest oprávněna požadovati ubytování podle ubytovacích zákonů, nemůže býti uznána za zákonný důvod sprostující město K. závazku udržovati také tyto místnosti ve stavu způsobilém k užívání.

Žal. úřad vycházel z názoru opačného, právně mylného. Bylo proto nař. rozhodnutí, pokud vyhovělo odvolání města K., zrušiti již z tohoto důvodu pro nezákonnost, aniž bylo třeba zkoumati otázku, zda ve všech případech šlo o účely, pro něž vojenské správě požadovací právo nepřislouší, a zda jest nař. rozhodnutí stíženo podstatnou vadou proto, že neoznačuje blíže, o které určité místnosti jde.

Č. 11.352.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: * Státní zaměstnanci, kteří odešli na odpočinek před 31. srpnem 1919, nemají při určení pensijní základny podle § 1 odst. 1 zák. č. 287/1924 Sb. nároku na propočet celkové služební doby podle postupových lhůt zák. č. 541/1919 Sb.

(Nález ze dne 12. června 1934 č. 11.942.)